

Comentariul poeziei Lacul scrisa de Mihai Eminescu - prima parte

Natura in poezia lui Eminescu, dupa o remarca a lui Tudor Vianu, in primele poezii apare ca o pictura colorata cu straluciri fantastice si intruchipari de basm, pentru a se schimba cu timpul intr-un spectacol al Frumusetilor firii, intr-un univers auditiv si in egala masura vizual, cu rezonante discrete intr-un sentiment al contopirii omului cu firea Printre infatisarile firii, lumina este simbolul insusi al devenirii, ea modificandu-se neincetat in palpitatiile cele mai intime ale naturii. Si pentru ca in gandirea poetica exista o corespondenta a simbolurilor prin sensurile lor mai adanci, afinitatea dintre lumina si apa este foarte fireasca intr-un univers privit prin simbolurile devenirii (T. Vianu, Poezia lui Eminescu, p. 95-96).

Poezia "Lacul", publicata la 1 septembrie 1876 in "Convorbiri literare" alaturi de "Dorinta", "Melancolie" sau "Craiasa din povesti" este definitorie pentru viziunea lui Eminescu asupra iubirii si a naturii.

In prima strofa, Eminescu se dovedeste un stralucit pictor al unei naturi umanizate: "nuferii galbeni", tresarirea apelor "lacului codrilor albastru" sugereaza o natura aflata in asteptarea prezentei indragostitilor. Epitetele: "albastru" (lacul), "galbeni" (nuferi) si "albe" (cercuri) sunt din sfera cromaticului, poetul insistand in zugravirea naturii fermecate pe efectele de culoare: "albastru-galben-alb.

Imaginile vizuale, puternic conturate, sunt asociate cu acelea care sugereaza miscarea, sugerata de verbele: "incarca", "tresarind" si "cutremura". In planul traiirilor afective, miscarea nelinistita a naturii corespunde framantarilor indragostitului, prezent incepand cu strofa a doua "Si eu trec de-a lung pe maluri/ Parc-ascult si parc-astept"... Adverbul "parca" prin care se introduc propozitiile concentrate din versul al doilea, precizeaza ca este vorba nu de dragostea-realitate ci de aspiratie spre implinire prin iubire.

Imaginea intalnirii posibile si calatoria pe ape sunt proiectate intr-un viitor exprimat prin verbul la conjunctiv: "sa rasara", "sa cada", "sa sarim", "sa scap", "sa scape", "sa plutim". Suita de verbe la conjunctiv nuanteaza puternic miscarea dar si o individualizeaza, creandu-se impresia ca se recompuie un ritual al intimitatii. Posibila poveste de iubire se infiripa deocamdata in imaginatia indragostitului.

Iubirea este adanc ancorata in inima naturii, dar natura nu se reduce numai la cadrul intim, protector, al indragostitilor. Ea participa la momentul erotic, se asociaza traiirilor afective ale tinerilor. Bineinteles, totul se petrece in imaginatia visatorului: "ea din trestii sa rasara" si "Sa sarim in luntrea mica,/ Inganati de glas de ape" si "Sa plutim cuprinsi de farmec/ Sub lumina blandeii lune/ Vantu-n trestii lin fosneasca/ Unduioasa apa sune!" Participarea naturii la actul erotic este sugerata mai ales de personificare: "inganati de glas de ape", "lumina blandeii lune". Natura este puternic

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

umanizata nu numai prin personificare, dar si prin epitet, care sporeste nota familiara a elementelor ei: "luntrea mica", "blandei lune", "vantul... lin fosneasca", "unduioasa apa".